

kræve Brødkorn, da det kun er dette, man tilsigter at faa afleveret.

Naar Ligningen er foreslaaet opretholdt, er det af gode Grunde. Først fordi ved den anden Fremgangsmaade kun Vintersæddyrkerne kommer til at have nogen Forpligtelse overfor Samfundet i det kommende Høstaar, idet alle, som ikke har dyrket Vintersæd, overhovedet ikke vil komme til at berøres deraf, og man har ment, at det ikke var rigtigt at lægge paa en enkelt Klasse af Landbruget, nemlig Vintersæddyrkerne, hele det Besvær, en Kornlov maatte medføre, hvad enten den fik den ene eller anden Form. Men dernæst har man ment at maatte opretholde Ligningen af Hensyn til den Ombytningsret, man ønsker i saa stort Omfang som muligt at give de kornleverende. Hvis man var i Stand til at tilsikre en fuld Ombytning af al den Vintersæd, der afleveres, alle de 5 Millioner Tønder, vilde denne særlige Begrundelse for Ligningens Nødvendighed ikke være til Stede, men naar man ikke mener, at man tør forpligte Staten i saa Henseende, under Hensyn til Usikkerheden for Tilførselen, den Usikkerhed, der altid vil være til Stede, vil man ikke kunne give en efter min Opfattelse retfærdig Ombytning paa andet Grundlag end ved en Ligning.

Ombytningsretten er i Forslaget bestemt ved § 3, hvor for det første det *ligningsfri* Kvantum betinger fuld Ret til Aflevering, og hvor endvidere al Aflevering udover Ligningen tillige giver Ret til Ombytning, og endelig ved en Bestemmelse om, at samtlige de første 18 kg Rug og Hvede, som afleveres i Henhold til samtlige Bestemmelser, skal kunne kræves ombyttet. Saa fremt man ikke har et saadant Ligningsgrundlag, maa man gaa en anden Vej, og den er foreslaaet af et Mindretal i Folketinget som en Ombytning af de første 20 Td., der afleveres, og endvidere Halvdelen af det øvrige afleverede Kvantum. Vil man gaa den Vej, vil man uvægerlig komme til at stille de største Brug gunstigere end de mindre, navnlig de mellemstore Brug, idet den Ombytningsret, som paa denne Maade var foreslaaet, vilde medføre en betydelig Ombytningsret for de store Brug, dem, der leverer et meget stort Kvantum Hvede, og den meget store Ombytning, der saaledes bliver lagt Beslag paa af de store Brugere, vilde medføre en Indskrænkning i de mindre Brugeres Ombytningsret.

Vedrørende Ombytningen er der saa i øvrigt i Lovforslaget foreslaaet Forholdsregler, som skulde sikre, at Staten kan

gennemføre denne paa en, saa vidt det er muligt, sikker Maade, og derfor er der i § 6 foreslaaet en Bestemmelse om, at Ministeren med Tilslutning af Tingenes Finansudvalg skal kunne træffe de fornødne Foranstaltninger „til Sikring af Importen af Majs, herunder ogsaa at afslutte Kontrakt med Handelskorporationer, enkelte Importører eller Sammenslutning af saadanne“. Som ærede Medlemmer vil vide, har der længe været ført Forhandlinger, der endnu ikke er afsluttede, med Skibsfarten om at stille et stort Kvantum Tonnage til Raadighed til Hjemførsel af denne Majs til nedsat Fragt. I alt Fald for ganske nylig var Fragten i det frie Marked omkring 220 Kr. pr. Ton for Hjemførselen af saadanne Varer fra Sydamerika, og der har under Forhandlingerne været givet Tilsgagn fra Skibsfartens Side om en Nedsættelse af denne Fragt til 120 Kr.; men der føres Forhandlinger om at naa en yderligere Nedsættelse. Det er jo rimeligt, at denne saaledes ved Skibsfartens Bidrag tilvejebragte Nedsættelse af Tonnagepriserne kommer denne Hjemførselse i Ombytningsejemed til gode, og derfor vil det være nødvendigt at kunne træffe Aftaler om Hjemførselen og anvende den i Pris nedsatte Tonnage til Hjemførselen.

I øvrigt indeholder Lovforslaget en Række Bestemmelser af samme Art som Lovene for indeværende Aar vedrørende Kvaliteten af Kornet, Beregningsmaaden og forskellige tekniske Spørgsmaal af lignende Art som for indeværende Aar. Loven bringer imidlertid en ny Bestemmelse, gaaende ud paa, at alt det Korn, der ikke afleveres til Staten i Henhold til denne Lov, kan omsættes af Producenten, af Jordbrugeren, i fri Handel, men der tilføjes dog: „Saa fremt ikke anderledes ved Lov bestemmes“. Dette maa være saaledes at forstaa, at idet Loven gives, udtaler Lovgivningsmagten, at det er dens Hensigt og Ønske, at alle Jordbrugere skal have fri Omsætningsret for alt det Korn, som ikke skal afleveres, men Forholdene er saa usikre, at et betingelsesløst Løfte ikke bør gives. Vel vilde, hvis ændrede Forhold nødvendiggjorde en ændret Holdning fra Statens Side i dette Forhold, denne ved Lov kunne gennemføres, selv om det ikke udtrykkelig var nævnt, men naar det ikke udtrykkelig er nævnt, vilde der hos Jordbrugerne være skabt en Forventning om, at Løftet under alle Omstændigheder vilde blive holdt, og da det ikke er absolut sikkert, at dette kan ske, er denne Til-